

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת לכוונת "עין חמד" - מכללת ציון

פרשת צו - קרבן תודה

"אם על תודה יקריבנו" (ויקרא ז, יב)

סערות, שודדי ים וכו'. ועל כן כשמגיע לחוף מבטחים, מודע לכך שניצל. ורואה רק את אופן ההצלה שלו.

לעתיד לבוא, נראה שיש אופי שונה לקורבן תודה, שכן אז ראייתנו תהיה ברורה יותר, והעולם יהיה בהיר יותר.

נוכל לראות לא רק את ההצלה האישית שלנו, לא רק את הטובה הפרטית שלנו, אלא נוכל לראות את החסד והרחמים שבכל המאורעות כולם!

כאשר אדם מודה כיום על הצלתו- יש בכך מידה מסוימת של אנוכיות. הוא מודה על הצלתו שלו, ומה עם אחרים שהיו במצבים זהים לשלו? האם גם הם ניצלו?

אולם לעתיד לבוא נוכל לראות שכל מה שקורה בעולם, איתנו ועם אחרים- הכול לטובה אמיתית- ועל הכול ראוי לנו להודות, וכפי שאמרו חז"ל (פסחים נ ע"א): לעתיד לבוא- על הכול יברך הטוב והמטיב.

או אז- אנו נכיר בחוש, שיש לברך על הרעה כשם שמברכים על הטובה, כי לאמיתו של דבר, אין רע בעולם- והכול אינו אלא טובה, אף שלעיתים אין אנו יכולים לראות את הטובה הזו בעינינו, עיני בשר ודם!

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

שבת שלום

שעה	כנסת לבית	צאת לבית	יציאת חם
17:16	18:29	19:12	י"מ
17:34	18:27	19:10	ח"א
17:35	18:28	19:11	מ"ב
17:35	18:28	19:11	כ"ב

במדרש רבה (ט, ז) מובא: "רבי פנחס ורבי לוי ורבי יוחנן בשם ר' מנחם דגליא: לעתיד לבוא כל הקורבנות בטליו, וקורבן תודה אינו בטל. כל התפילות בטלות, ההודאה אינה בטלה'.

כלומר, לעתיד לבוא יתבטלו כל הקורבנות כולם, מלבד אחד- קורבן תודה ימשיך להיות מוקרב בבית המקדש גם אז.

אולם נראה שיש הבדל מהותי בין קורבן תודה, שהיה בזמן שבית המקדש היה קיים, לקורבן תודה שיהיה לעתיד לבוא.

כיום, מי מביא קורבן תודה? בגמרא (ברכות נד ע"ב) מובא: "אמר רבי יהודה אמר רב: 'ארבעה צריכין להודות: יורדי הים, הולכי מדברות ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא'.

הרי לנו, שכיום אנחנו מודים לבורא עולם כאשר נמצאים במצבים בהם אנחנו מודעים לכך שניצלנו מצרה.

אותם הולכי מדבריות, שהדרך שבה הם הולכים ממקום למקום היא מסוכנת עקב חיות רעות, שודדים ושאר סכנות, ולכן כשמגיעים למקום יישוב הרי הם מודעים שבזמן שהלכו בדרך היו בסכנה ממשית וניצלו מצרה ורואים רק את נס ההצלה הפרטי שלהם.

וכן שאר המקרים. אם אדם נפל למשכב וחלה, הרי הוא מודע למצבו הרפואי. ועל כן כשעולה ממיטת חוליו ומתרפא, הוא מבין שניצל מצרה זו.

ובאותו האופן אדם המפליג ממקום למקום, ובמשך ההפלגה מודע לסכנות קיומיות, כגון:

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה
לאלהיו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

להצלחת אברהם גורג' בן דליה אפרת וב"ב
והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

להצלחת אלי ברוט ומשפחתו

הצלחה בגור"ר

יצחק אריאל בן טובה
שמואל אימן בן אסתר זרי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
רונן אברהם וב"ב
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה
יוסף ליאור בן דליה אפרת-
שלמה ודנה דוד וב"ב
י.מ.ש. כדורי
שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תרצה בתיה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
נתנאל בן ג'ניה
אסף בן סופיה
מיטל בת מלכה
טליה עדן אסתר בת שולמית
שירי ימנה בת שולמית
אנאל חביבה בת שולמית
שושנה שירה בת סילביה
אברהם גורג' בן דליה אפרת

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה
סיון בת אסתר
נועה בת מזל טוב
דניאל בן שרה
נעמה בת יפה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה
ימנה ניזרי בת טסה-
מרדכי ניזרי בן פרח-
מאיה בת עדי
סימית סוליקה
אורן בן אסתר
נעם יצחק בן רחל ברכה
שירה שילת בת אורלי
ליבי ישראל בן תמר חיה
מוריה בת רחל ברכה
יהודה אריה בן רחל ברכה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה
מישא אסתר בת זרה
עינת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
רחל ברכה בת פדילה דליה
רונית בת סבריה
יצחק בן חנון
זהבה בת שושנה רייזל
נעמה בת שרה
יהודית אסתר פראדל בת חיה-
ימים

העלון מוקדש לעילוי נשמת
משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלמה
לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלמה
לאיידה חיה בת אסתר
ולילד אלחנן רפאל בן איריס
ולילד אורי חיים בן שלי

שואל ומשיב בהלכה- עורלה - חלק ג'

באלו עצי פרי קיים איסור עורלה וכן מה דין כאשר יהודי וגוי שותפים בעצי פרי?
להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת ציון:

שאלה: ?

תשובה: !

איסורו נהג בכל מקום ובכל זמן, בין בארץ ישראל ובין בחוץ לארץ. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן רצ"ח). וכתב בשו"ת מהרי"ט ח"א (סימן כה) איסור עורלה נהג בארץ ישראל מדאורייתא ובחוץ לארץ הלכה למשה מסיני. וכ"כ האור שמח (פ"ב מתרומות ה"א) והרב ישועות מלכו (פ"ט ממעשר שני), וכן הוא בפשטות דברי השו"ע (שם). ויש אומרים, שאין עורלה נהגת בזמן הזה בארץ ישראל אלא מדרבנן או מהלכה למשה מסיני כחוץ לארץ. ראה משנה למלך (פ"י ממאכלות אסורות ה"א) ובספר ארעא דרבנן (סימן שכא).

כאשר הישראל שותף עם הגוי, צריכים להתנות ביניהם בתחילת השותפות, שהגוי אוכל שנות עורלה, וישראל אוכל ג' שנים הבאות אחריו כנגדן. **מקורות:** שו"ע (שם סי"ג) וכתב, ובלבד שלא יבואו לחשבון כמה פירות אכל הגוי, וכנגדן יאכל הישראל, מפני שהוא כמחליף פירות עורלה. וראה להרמ"א (שם).

ולדעת הרמ"א יש להתיר אף אם לא התנו בתחילה.

גוי שהיה מוכר פירות ואמר של עורלה הן או של נטע רבעי הן, אינו נאמן ואפילו אמר מאיש פלוני קניתי. **מקורות:** שו"ע (שם סכ"ח). אולם באופנים כדלהלן הגוי נאמן: היכא דהוי מילתא דעבידא לאגלווי, או אומן דמירתת על אומנתו, או דאיכא רגלים לדבר.

אם האילן צמח מאיליו, או נטעו אדם במקום אדמת טרשים שאינה ראויה לעיבוד, פטור מן העורלה. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן רצ"ג סכ"ז) במקום טרשים פטור. ולא חילק בין רשות היחיד לרשות הרבים. וכמ"ש הרחיד"א בדעת מרן (ברכ"י שם אות יח). והביא עוד הרחיד"א (שם אות יט) דברי הירושלמי דזורע במקום טרשים לא חשיב זריעה. והטעם נראה, דבמקום טרשים אינו מגדל פירות בכמות ואיכות כמו בקרקע רגילה, ואין דרך ליטע או להחשיב עץ כזה, הלכך אפילו נטע בידיים בטלה דעתו. והגדרת מקום "טרשים" כתב החזון איש (עורלה סימן א ס"ק יט, לו) שאין הדבר תלוי במקום הזריעה שהוא טרשים, אלא דווקא אם כל האופק שסביב האילן הוא מקום טרשים. וכאשר נטע במקום טרשים תוך היישוב, חייב בעורלה. וע"ע בשו"ת דברי דוד ח"ד (יו"ד סימן נד אות י) שכתב דבמקום טרשים אף בתוך היישוב פטור.

אולם כאשר האילן צמח מאיליו במקום יישוב, חייב.

מעשה והשלכות לדורות

לעיתים להחלטה שלנו עלולה להיות השלכות לדורות, ולעיתים אף לדיראון עולם. להלן סיפור מופלא, המעובד מתוך 'קול דודי דופק' לגאון הרב שלום שבדרון זצ"ל ובו ניתן ללמוד על עניין זה. מעשה בגבאי באחת העיירות, איש נכבד, בעל בעמיו, שבא פעם לראדין, אל הכהן הגדול הגאון רבי ישראל מאיר (ה'חפץ חיים) זצ"ל.

כשנכנס בדחילו ורחימו אל הקודש פנימה, אמר לו הרב: "איני רוצה להביט על פניך כלל! צא מביתי!". והוא גורש מביתו בבושת פנים. היהודי נבהל לשמע הדברים, ולא הבין מדוע קיבל יחס שכזה, ניגש אל הצדיק ושאל: "רבי, מה עשיתי, על מה ומדוע גורשתי מביתך?".

השיב לו ה'חפץ חיים': "אתה אשם בכך ששלושה מיליון יהודים נחנקים, נאנקים, ומובלים לכפירה תחת שלטון הבולשביקים! ובכל שאר הצרות הרעות הגדולות, שעוברים עליהם - אתה האשם בהן!". חיל ורעדה אחזו ביהודי בשומעו אשמה כה נוראה יוצאת מפי כהן גדול.

תמה ושאל: "מדוע הרב מאשים אותי במעשים אלו חלילה? לא זו בלבד שאיני אשם, ולא סייעתי חלילה לרעה, אלא אף אני מתאנח ובוכה כל הימים, כמו כל היהודים, על כך!". נענה ה'חפץ חיים' ואמר: "אכן, עכשיו אתה בוכה, אבל מה עשית בעבר? כלום גם אז בכית?!". למראה פניו של הגבאי המשיך הרב והסביר: "תרענן את זיכרוןך. לפני שנים רבות אתה היית גבאי של תלמוד תורה בעיירה פלונית, והיה שם ילד יתום מאביו".

"היה זה ילד שובב, שהיה קשה לסבול את תעלוליו. כשפקע כוח הסבלנות שלכם, שקלתם והכרעתם להרחיקו. כך הייתה תוליה ההכרעה, ואתה הוא זה שפסקת, שיגרשו אותו מתלמוד התורה! האם אתה זוכר מה היה שמו של הילד? לייבל"ה טרופקי! וכיוון שגירשתם אותו מתלמוד התורה, לקחה אותו אימו, ונאלצה לרשום אותו לבית הספר של גויים".

"האם אתה יודע מה נעשה ממנו? הוא ליאון טרופקי, מנהיג הבולשביקים! נו...", סיים ה'חפץ חיים', "עכשיו תאמר אתה, הלא הוא היה בעל כשרון, ואילו לא הייתם מגרשים אותו מהתלמוד תורה, הוא היה יכול להיות ראש ישיבה גדול, ולהציל רבים מישראל, ואילו עכשיו, כשגירשתם אותו שלא כהלכה, נהיה עוכר ישראל. נמצא, שאתה הוא זה שאשם בכל אותן צרות רבות ורעות, שהמיט ליאון טרופקי על שלושה מיליוני יהודים! ועתה, איני רוצה לראותך! צא מביתי!".

מינויים

לקבלת העלון חנים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'

נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084

כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26 ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי

בטל' 052-6329144

(הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים- הגאון הרב אלכסנדר זיסקינד מהוראדנא זצ"ל

הגאון הרב אלכסנדר זיסקינד מהוראדנא- נולד בשנת ה'תצ"ט (1739) בראדנא. מצאצאי הרב מרדכי יפה ('בעל הלבושים'). עלה ונתעלה במעלות התורה והקדושה ועבד את בוראו כאחד מן שרפי מעלה, ולא הסיח דעתו אפילו רגע מדבקותו בבוראו, וכפי עדות של רבים מגדולי דורו אשר הפליגו בגודל מסירות נפשו לעבודת השי"ת במעשיו, ללא הפסק במשך כל ימי חייו. היה מוכן בכל רגע למסור נפשו בעד הבורא. התפרסם כאחד מגדולי הרבנים בדורו וכצדיק מיוחד במינו. נוהג היה לעסוק בגמילות חסדים עם עניים, ואף היה לוהו כסף מגבירים עשירים לצורך כך. גאון בנגלה ובנסתר.

בעל ייסורים- כמעט בכל יום היו לו כאבי שיניים, עד שלא יכול היה ללמוד ואף התעוור בעין אחת וקיבל את הכול באהבה ובהודאה לבורא עולם. סירב לשמש במשרת רבנות רשמית או בכל משרה אחרת, בשל ענוותנותו ובשל רצונו לא להתבטל מלימוד תורה, והימנעות ממחלוקת, ולצורך מחייתו עסק במסחר דרך עראי. ציווה, שלאחר הסתלקותו לא ידברו עליו שום שבח כלל, ושיקיימו בו ארבע מיתות בית דין ושיגביהו אותו כמה אנשים עד התקרה ממש ויזרקו אותו בכוח גדול דווקא על הארץ בלי שום הפסק סדין או קש, וככה יעשו שבע פעמים זו אחר זו. הרה"ק ר' נחמן מברסלב זי"ע סיפר על רבינו: "צדיק אחד ממדינת ליטא (וכוונתו הייתה על רבינו) היכה באצבע צרידה טרם הסתלקותו והכריז בשמחה רבה: **שעבר את העולם בשלום**". נפטר ב- י"ח אדר ב' ה'תקנ"ד (1794). חי כ-55 שנים. ציונו בהוראדנא.

אביו: ר' משה. אימו: מרת רבקה. מרבותיו: המקובל ר' אריה לייב הלוי אפשטיין (מח"ס 'בעל הפרדס' ורבה המפורסם של קניגסבורג). מתלמידיו: ר' יהושע העשיל כ"ץ ריינס (מח"ס 'ישועות יהושע'), ר' אליעזר הכהן רוזובסקי. תלמיד-חבר: ר' משה אייזער. ילדיו: כפי שמוצא בצוואתו היו לו בנים אך לא זכה לגדלם: ר' אריה לייב, ר' משה, ר' יוסף. מספריו: ייסוד ושורש העבודה- ספר מוסר קבלי ופירוש על התפילה יקרני אור- פירוש על הזוהר.

בין פעולותיו הכבירות לתורה ולחסד, פעל הרב לטובת עניי ארץ ישראל במסירות נפש. ובהקשר לכך מסופר עליו שנסע להמבורג, שבגרמניה, כדי לזכות את תושבי העיר במצווה חשובה זו. באותם הימים העברת כספים ממדינה למדינה נחשבה כבגידה. הרב נתפס ונאסר למשך תקופה של שנה וחצי, ורק לאחר השתדלויות מרובות ומאמצים אדירים שוחרר ממאסרו. מיד לאחר מכן המשיך הרב בהתרמת כספים ושליחתם לארץ ישראל. כשהעירו לו על גודל הסכנה שיש בפעולותיו אלו, השיב ברוב צדקתו: "האם בגלל סיכון זה אני יהודי ארץ ישראל לגווע ברעב? אין עניי ארץ הקודש צריכים לרעוב בגין סכנה זו!".

דרכו בקודש הייתה לעסוק בגמילות-חסדים לעניים, והיות שבביתו אין כל, היה לוהו מעשירים ובתוך זמן ההלוואה לוהו מאחרים עד שהיה בידו לשלם למלווה הראשון. אירע פעם שהיה דחוק מאוד ולא יכול היה לקיים את הבטחתו לפרוע את הלוואתו בזמן. היה זה סכום עצום בסך חמש מאות ר"ט. שלח אליו העשיר בעל החוב להזכיר לו כי כבר הגיע יום הפירעון והוא זקוק לכסף. השיבו רבינו: "עדיין לא פנה היום".

בעת תפילת המנחה בכה והתחנן לפני ה' יתברך בברכת 'שומע תפילה', כי אם חלילה לא ישלם ביום המדובר, יהיה נעילת דלת בפני לווים וגם חלילה חילול ה'. והנה, תיכף אחר גמר תפילת המנחה בא אליו עובר אורח, ואמר: "אתם ר' זיסקינד? שמעתי שאתם מן הנאמנים. מאחר ואני צריך לנסוע למרחקים, מבקש אני להפקיד אצלכם את המעות שלי, ובעת שאשוב מדרכי - תחזירו לי". כשיצא האיש ספר רבינו את הסכום ומצא בדיוק סך חמש מאות ר"ט ומעולם לא חזר האיש לדרוש את כספו. הגיב על כך רבינו: "בוודאי היה זה אליהו הנביא זכור לטוב".

בצוואתו הקדושה אותה כתב לבניו, אנו למדים על מדרגותיו המופלאות והליכותיו בקודש, אשר בכל תנועה היה מייחד לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו. וכך כותב רבינו (ס' י'): "... קודם ברכת המזון, אחר אכילתי ביחידות בביתי הקטן מסוגר, כפי שידעתם, הנה מרוב פחדתי פן יבוא איזה אדם וינקוש על הדלת באמצע ברכת המזון שאפתח לו, ויבטל אותי מכוונתי, לכן קודם שהתחלתי ברכת המזון התפללתי להשי"ת בזה הלשון: 'יוצרי ובוראי, הציל אותי שלא יבוא שום אדם אצלי בעת ברכת המזון, שלא תבוטל כוונתי הטובה'. ואחר ברכת המזון, אם לא היה לי ביטול משום אדם, נתתי הודאה גדולה להשי"ת בשמחה עצומה על זה בזה הלשון: 'מודה אני לפניך יוצרי ובוראי שהצלת אותי מביטול הכוונה בברכת המזון'. (צוואה סימן לב).

בעניינה ורובלוב שעל הגבול שבין רוסיה הצאריסטית ופרוסיה, חי יהודי בשם ר' אליעזר ב"ר שלמה הי"ד שהתגורר לאחר מכן בהוראדנא. ר' אליעזר הלך פעם בפרוס ימי הפסח של שנת ה'תק"נ, וראה שאישה נוצריה נתקלה בדרך הליכתה ונפלה לתוך בור שנכרה ליד תל חול והתל נפל על הבור וכיסה אותה. כשראה זאת, ניסה להציל אותה ולהוציא אותה מתוך מפולת החול ועד שהספיק לעשות כן נחנקה בבור. נוצרים שעברו אותה שעה וראו את האישה המתה ואת היהודי העומד על ידה, העלילו עליו, כי הרג אותה 'על מנת להשתמש בדמה לחג הפסח הקרב'. כמובן שמיד אסרו את היהודי ושפטו אותו. בית הדין שלא היה ידוע באהבת ישראל לא חקרו את הנושא וגזרו את דינו למיתה אכזרית, וכתנאי לביטול פסק הדין נתנו לו את הברירה להמיר את דתו, ובזה ייפטר לגמרי מן העונש.

כמובן, יהודי הוראדנא השתדלו להמיר את גזר הדין אולם כל מאמציהם לא הועילו להעביר את רוע הגזירה. רבינו חשש, שמא היהודי לא יעמוד בניסיון הקשה והאכזרי הזה, ולכן השתדל להשיג רישיון לבקר אותו בבית האסורים. שם השפיע עליו וחזק את רוחו לקדש את שמו הגדול. ואומנם עמד היהודי ר' אליעזר ב"ר שלמה הי"ד בניסיון. יום ההוצאה לפועל של גזר דינו נועד ליום שני של חג השבועות (יום טוב שני של גלויות). הגויים שבהוראדנא התכנסו בהמוניהם להיות נוכחים במחזה ולראות במו עיניהם עונשו של 'יהודי פושע' זה, ואילו יהודי הוראדנא התחבאו בבתייהם מפחד שמא יתנפלו הגויים על היהודים וינצלו את המצב כדי לרצוח את היהודים. אולם רבינו שם נפשו בכפו, עזב את בית-הכנסת באמצע התפילה, וסיכן את עצמו לעבור בין הגויים צמאי הדם, הוא שמע את המוצא להורג מברך ברכת קדוש השם כפי שלימד אותו, וענה אחריו אמן, וחזר לבית הכנסת ועשה אזכרה לנשמתו של הקדוש.

דאָגה לזולת

לקרוא לכלה, ולבקש ממנה לגשת אל המחיצה?!" הכלה התרגשה מאוד כשראתה את הצדיק. רבינו אמר: "הלא קרובתי את, חייב הייתי לבוא. למשפחה יפה נכנסת", ובירך בלי די, כשהכלה דומעת ומתייפחת ועונה 'אמן'.

ברכב התרווח רבי משה. "כבר לא נותר הרבה זמן לישון", הפטיר, "אבל יש דברים שחייבים להיעשות". הנהג שאל את הרב: "בדרך לאולם אמר הרב שאין זו משפחה. והראיה, שהרבנית לא באה".

והרב סיפר: "לפני מספר ימים ישבתי ולמדתי. הרבנית נכנסה: 'הגיעה כלה ורוצה להתברך'. הוריתי שתבוא, בירכתי אותה בכל ליבי ושבתי לתלמודי. כעבור מספר רגעים נכנסה הרבנית, וסיפרה, שהכלה עומדת בפרוזדור ומתייפחת. אינה יודעת מה העניין, והכלה מסרבת לומר. ביקשתי ממנה שתיכנס.

נכנסה, כשהיא בוכה וסיפרה שהיא ירושלמית והוריה עניים מרודים. אין להם פרוטה לפרטה. שידכו אותה עם בחור אמריקאי ממשפחה אמידה, שהודיע לה שכל ההוצאות עליו, בתנאי שהחתונה תיערך בארצות הברית.

בלית ברירה הסכימה, אבל אין לה כאן איש. בכיה גבר. היא נכנסת למשפחה זרה וענפה, מלוכדת ומאוחדת, והיא תלושה ובודדת... שאלתי: 'ומה בידי לעשות?!'. השיבה: 'שהרב יגיע לחתונה ויציג עצמו כבן משפחתי, מיד יעלה ערכי בעיניהם וייתחסו אליי בכבוד ובהערכה'.

תמהתי: 'איך אשקר ואגנוב את דעת הבריות, חלילה?'. אמרה: 'רבי, וכי יש לך אדם בישראל שאין לו גואל?! אם כך קרובה אני, גם אם קרובה – רחוקה'. הוציאה מתיקה הזמנה ונתנה לי... הנה כי כן, הובהר איך הציג עצמו כקרוב לכלה. ובאמת 'מחותן' היה משני הצדדים בשווה...

נשארה שאלה אחת: "הרב הגיע, להציג עצמו בפני משפחת החתן כקרוב של הכלה ועשה כן, ושמוחו בו, והשעה התאחרה, והוא זקוק להחליף כוח לקראת יום המחרת, וכל דקה יקרה! מה ראה רבינו להתעכב ולשלוח לקרוא לכלה, להמתין לה ולברכה? הלא כבר התברכה מפיו!".

"הלא תבין", הסביר רבינו בנועם שיחו, "היא ביקשה שאבוא, היה חשוב לה שאבוא, תלתה בכך תקוות רבות למעמדה ומקומה במשפחתה החדשה. בעוד שעה-שעתיים תסתיים החתונה, ולבטח תשאל את בעלה אם הייתי, ותשמח".

"אבל בינתיים, תהיה לחוצה ולא תדע האם הגעתי. למרות שמסביבה משמחים אותה ומחוללים סביבה, אבל אינה רגועה, אינה שמחה לחלוטין. אם אני יכול לחסוך ממנה שעה של מתח, לא אעשה זאת?!".

להלן סיפור, המעובד מתוך 'מקרבן לתורה' - הגדה של פסח - אותו סיפר הרב אהרון טויסיג שליט"א, שיש בו כדי ללמדנו עד כמה רבותינו ביקשו לעזור לזולת ככל יכולתם גם כאשר הדבר בא על חשבונם.

סיפר אחד התלמידים, שהסיע את פוסק הדור הגאון מרן רבי משה פיינשטיין זצ"ל בהתנדבות, במשך תקופה ארוכה, שכידוע, זמנו היה דחוק ורגעיו מדודים ומדוקדקים.

באחת עשרה בלילה עלה על יצועו, ובשלוש לפנות בוקר קם לסדרי לימודו, ההוראה בישיבה, המון תשובותיו בהלכה, עריכת ספריו הרבים וכו'.

באחת הפעמים הגאון השתתף באסיפה חשובה עם מנהיגי יהדות ארה"ב. ביניהם היו הגאונים רבי אהרון קוטלר ורבי יעקב קמינצקי זצ"ל. הללו ליבנו את הטעון ליבון, הכריעו בנושאים שעמדו על הפרק, ובשעה עשר ביקש רשות להיפרד. נכנס לרכב, וביקש לנסוע לאולם שמחות פלוני כשהוא אומר לנהגו, ששם נערכת החתונה.

התעניין הנהג: "חתונת תלמיד?", ורבינו ענה: "לא" - "בן משפחה?". ורבינו השיב: "אילו היה מדובר בבן משפחה, הייתה הרבנית מצטרפת". הבין הנהג שמדובר במקורב, מעשים שבכל יום. לפעמים רבינו השתתף בשלוש, ארבע ואפילו חמש חתונות בערב. נכנס, איחל וברך, שימח וריגש, ופנה לשמחה הבאה.

לאחר נסיעה הם הגיעו. החנה את המכונית ויצא ללוות את רבינו. איזו התרגשות עורר בכניסתו. המחותן חרד לקראתו, ורבי משה הרעיף עליו ברכות מאליפות. "אני מצד הכלה", הציג עצמו. "קרוב שלה, ומכיר אותה אישית. זכיתם באוצר, דעו להעריך אותו!", והנהג שומע ומשתאה.

המחותן יצא מגדרו: "לא ידענו שהרב מקורב, אילו ידענו היינו מזמינים אותו לחופה!", ורבינו ענה: "בשמחה הייתי משתתף, אבל אני בא מאסיפת רבנים חשובה בענייני הכלל. עזבתי לפני שהסתיימה ומיהרתי לכאן!".

מיד ליווה אותו לשולחן ה'מזרח', ושלא כמנהגו ישב זמן רב. תור ארוך השתרך לאחל לו 'מזל טוב', שהרי קרוב משפחה הוא, וכל אחד מהמוזמנים הציג עצמו, פירט את קירבתו והביע שמחתו, שעכשיו מחותן הוא עם גדול הדור.

רבינו מתברך ומברך בסבלנות ומאור פנים, וממתין בסבלנות עד שהחתן והכלה יצאו מחדר הייחוד. ואז, לצלילי התזמורת, קם ורקד עם החתן. ההתלהבות הרקיעה שחקים. שב ושיבח באוזני החתן את הכלה וייחוסה, אישיותה ומידותיה המופלאות.

לאחר מכן פנה לילדה קטנה וביקש ממנה: "תוכלי בבקשה

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב שבתי בן אסתר אטון זצ"ל הרב יחיאל בן יוסף ז"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יצחק בן ברוך דב ז"ל
אביבה בת אירון ע"ה זהבה בת שושנה רייזל ע"ה שרה בת נרקיס
אברהם בן יונה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל אביגדור בן ג'ולי ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל ר' עולילאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל מסעוד בן יקוט ז"ל
אהרון (אורי) בן ברקה ז"ל דרור יהושע בן ארץ מייחס ז"ל מזל בת שמעון
חי זידי בן קלרה ז"ל דב בן יצחק ז"ל יוסף בן מרים נוסרת ז"ל
יוסף בן סעדה ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה רחל רפאת בת השמת ע"ה
אסתר בת נעמי ע"ה סלים בן פרחיה ז"ל יעקב בן אסתר ז"ל
ספירנס תקווה בת נעמה ע"ה לטיף בן פרחיה ז"ל מאיר בן נעמי ז"ל
מישא אסתר בת זהרה ע"ה דניאל רפאל בן חגית ז"ל זילפה בת רנדה ע"ה
אברהם בן דינה ז"ל יהודה בן סעידה ז"ל אביבה לושי ע"ה
עפאת בת השמת ע"ה כל נשמות עם ישראל

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל
שמואל בן רבקה ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל משה בן רוזה ז"ל משה בן רוזה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל
נעמי בת גורג'יה ע"ה נעמי בת גורג'יה ע"ה נעמי בת גורג'יה ע"ה
דוד בר חסיבה ז"ל דוד בר חסיבה ז"ל דוד בר חסיבה ז"ל
רפאל בן אסתר ז"ל רפאל בן אסתר ז"ל רפאל בן אסתר ז"ל
שמעון בן שמחה ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל
ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל
יעקב בן נעמה ע"ה יעקב בן נעמה ע"ה יעקב בן נעמה ע"ה
שרה בת מורברי רחל ע"ה שרה בת מורברי רחל ע"ה שרה בת מורברי רחל ע"ה
אלון בן סעדה ז"ל אלון בן סעדה ז"ל אלון בן סעדה ז"ל